

“Em confessaré més tard, però perdona'm ara”

En aquests dies de quarantena, a la majoria de nosaltres ens és molt difícil acudir a la confessió. Potser encara sigui lluny el moment del retorn a la normalitat; no obstant això, quan ens veu penedit, Ell mateix corre cap a nosaltres emocionat, feliç i orgullós que retornem a casa.

24/03/2020

Jesús pensa que ha arribat el moment de manifestar fins a quin extrem estima el seu Pare els homes. Vol introduir-los a l'avantsala del cel, i aspira al fet que participin del goig de Déu cada vegada que un pecador decideix tornar a casa. Els narra una paràbola. No és fàcil imaginar l'emoció i la sorpresa dels deixebles en escoltar, per primera vegada, la història del fill pròdig (cf. *Lc 15, 11-32*). Els degué sorprendre la desproporció entre el desvergonyiment del fill petit i l'afecte del pare, o la reacció irada del seu germà gran.

En aquests dies de quarantena, a la majoria de nosaltres ens és molt difícil acudir a la confessió, i molt més difícil és acostar-se a aquest sagrament amb la freqüència que potser ens agradaria. Les restriccions de la circulació física de les persones per tal de prevenir nous contagis poden comportar el retard, per un

temps indeterminat, de la recepció del sagrament de la Misericòrdia divina. Aquesta contrarietat, al costat d'altres que estem vivint, són també una manera de créixer cap endins: «És bo recordar que el Senyor ens dona la seva gràcia per santificar-nos també en aquestes circumstàncies d'incertesa»[1]. No sabem quan podrem tornar a confessar-nos, però no hem de dubtar que el nostre Pare Déu, si hi acudim amb un cor «contrit i humiliat» (*Sl* 50, 19), sempre ens ofereix el seu perdó, per gran que hagi estat la nostra fragilitat (cf. *Lc* 15, 20-24).

Un regal que no es mereix

El fill menor enyora casa seva: «Quants jornalers del meu pare tenen pa abundant mentre jo, aquí, em moro de fam!» (*Lc* 15, 17). Encara que no pensa en l'angoixa i el dolor del seu pare, no exigeix el perdó — com ha de fer-ho, això?—; l'implora.

Espera i confia en la bondat del seu pare. I aquest és ja un primer canvi en el seu cor.

A nosaltres ens passa, a vegades, una cosa semblant. Lluitem per confessar-nos amb la regularitat que fa bé a la nostra ànima. Som molt conscients de quant bé ens fa i l'alegria que ens transmet una confessió contrita. És veritat que no la considerem un dret davant Déu — només faltaria!; ningú té dret al perdó. Com escrivia sant Bernat: «Ningú té una misericòrdia més gran que el qui dona la seva vida pels sentenciats a mort i a la condemnaió. Per tant, el meu únic mèrit és la misericòrdia del Senyor. No seré pobre en mèrits, mentre ell no ho sigui en misericòrdia»[2].

Estem convençuts que tot és gràcia. Sentim la necessitat de demanar perdó a Déu, potser fins i tot augmentada en aquests dies, però

pensem en l'efecte que produeix en Ell el nostre penediment?

Un Déu que corre a trobar-nos

El cor del fill pròdig encara havia de descobrir moltes coses. «Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà» (Lc 15, 20). Sant Josepmaria es commovia en contemplar aquesta imatge: «Davant un Déu que corre cap a nosaltres, no podem callar, i li direm com Sant Pau, *Abba, Pater!*, Pare, Pare meu!, ja que, essent el Creador de l'univers, no li importa que no utilitzem títols altisonants, ni troba a faltar la deguda confessió de la seva senyoria»^[3]. No és només que el seu pare sigui bo, és que continua considerant-lo fill, el fill de l'ànima. No és que no vulgui castigar-nos, és que vol abraçar-nos fort, i omplir-nos de petons, i murmurar-nos a cau d'orella: «Fill meu, filla meva,...».

Déu no esperarà que arribem, al fet que aconseguim efectivament confessar-nos. Potser encara sigui lluny el moment del retorn a la normalitat; no obstant això, quan ens veu penedit, Ell mateix corre cap a nosaltres emocionat, feliç i orgullós que tornem a casa. Per això, no val la pena aturar-nos massa en els nostres pecats: «Seguint els impulsos de l'Esperit, que aprofundeix en el més íntim de Déu, pensem en la dolçor del Senyor, com és de bo en si mateix. Demanem també, amb el salmista, gaudir de la dolçor del Senyor, contemplant, no el nostre propi cor, sinó el seu temple, dient amb el mateix salmista: Quan la meva ànima es contrista, et recordo»[4].

Regala'm els teus pecats

Al Papa Francesc li agrada molt narrar una història: «Em recordo d'un passatge de la vida d'un gran

sant, Jerònim, que tenia molt mal geni, i va mirar de ser mansuet, però amb aquest geni... perquè era un dàlmata i els de Dalmàcia són forts... Havia aconseguit dominar la seva manera de ser, i així oferia al Senyor tantes coses, tant de treball, i preguntava al Senyor: “Què vols de mi?” –“Encara no m'ho has donat tot”. –“Però, Senyor, t'he donat això, això i això...” –“Falta encara alguna cosa”. –“Què falta?” –“Dona'm els teus pecats”. És bell escoltar això: “Dona'm els teus pecats, les teves febleses, et curaré, tu segueix endavant”»[5].

El nostre sofriment i la nostra tristesa és el que causa dolor a Déu, perquè és el principal resultat de l'estafa que suposa qualsevol pecat. Per això, si tornem a Ell, el seu dolor cessa, i cessa també el nostre mal. El poder del pecat és limitat, la Creu ha robat el seu verí: estem salvats, si som humils i ens deixem salvar.

Sovint podrem dir: «Em basta examinar les poques hores que fa que estic llevat en aquest dia, per descobrir tanta falta d'amor, de correspondència fidel. M'afligeix de veres aquest comportament meu, mes no em treu la pau. Em prostro davant de Déu, i li exposo amb claredat la meva situació. De seguida rebo la seguretat de la seva assistència, i sento en el fons del cor que em va dient a poc a poc: *meus es tu!*; sabia —i sé— com ets; endavant! [6].

En la confessió escoltem la veu tendra i serena de Déu que ens diu: «Jo t'absolc dels teus pecats». En aquests dies trobarem a faltar aquestes paraules, però, agusant l'oïda, sentirem la veu afectuosa i suau de Jesús que ens consola.

La millor de les devocions

A sant Josepmaria li encantava comparar els actes de contrició amb

una cosa que havia après dels italians. Afirmen, respecte a les tasses de cafè, que cal prendre'n no menys de tres i no més de trenta-tres: «quantes més, millor!»[7].

La contrició és el dolor que experimentem enfront dels pecats comesos. L'Església ha distingit, tradicionalment, entre una contrició perfecta i una altra imperfecta. El *Catecisme* ensenya que la contrició perfecta és el dolor que «brolla de l'amor de Déu estimat sobre totes les coses»[8]. Per ser un acte d'Amor, s'entén que és ja una obra de la gràcia, i per això «perdona les faltes venials» i pot obtenir «també el perdó dels pecats mortals, si comprèn la ferma resolució de recórrer tan aviat com sigui possible a la confessió sacramental»[9].

Hi ha també una contrició imperfecta, que «neix de la consideració de la lletjor del pecat o

del temor de la condemnaió eterna i de les altres penes amb què és amenaçat el pecador»[10]. Podria semblar un dolor immadur, i no obstant això «és també un do de Déu, un impuls de l'Esperit Sant»[11], que ens prepara per a la confessió i l'absolució dels pecats, encara que no aconseguixi per si mateixa el perdó dels pecats greus.

El Papa Francesc ho ha ressaltat en una homilia d'aquests dies: «si no trobes un sacerdot per confessar-te, parla amb Déu, que és el teu Pare, i digues-li la veritat: “Senyor, he fet això, això, això... Perdona'm”, i demana-li perdó amb tot el teu cor, amb l'Acte de Dolor, i promet-li: “Em confessaré més tard, però perdona'm ara”. I, immediatament, tornaràs a la gràcia de Déu. Tu mateix pots acostar-te, com ens ensenya el Catecisme, al perdó de Déu sense tenir un sacerdot a mà. Pensa en això: és l'hora! I aquest és el moment

adequat, el moment oportú. Un acte de dolor ben fet, i així la nostra ànima es tornarà blanca com la neu»[12].

D'altra banda, la dificultat actual pot servir-nos per demanar a Déu per les persones que voldríem que es confessessin, o per aquells que estan travessant situacions greus i necessiten reconciliar-se amb Déu. Viurem així aquesta particular comunió dels sants que tant consol ha donat als cristians en moments difícils.

* * *

Saber tot això pot ser que no sigui suficient en algun moment per restaurar la pau i l'alegria en els nostres cors. És llavors el torn de la nostra Mare, de les seves carícies que tot ho arreglen: «Tots els pecats de la teva vida sembla com si es possessin dempeus. —No desconfiïs. —Per contra, crida la teva Mare Santa

Maria, amb fe i abandonament d'infant. Ella portarà la calma a la teva ànima»[13].

Diego Zalbidea

[1] *Carta del Prelat de l'Opus Dei*, 14 de març del 2020.

[2] Sant Bernat, *Sermó 61*, 3-5.

[3] *És Crist que passa*, n. 64.

[4] Sant Bernat, *Sermó 5*, 4-5.

[5] Francesc, Homilia, 7-VII-2017.

[6] *Amics de Déu*, n. 215.

[7] *Solc*, n. 480.

[8] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1452.

[9] *Ibidem*.

[10] *Catecisme de l'Església Catòlica*,
n. 1453.

[11] *Ibídem*.

[12] Francesc, *Homilia*, 20-III-2020.

[13] *Camí*, n. 498.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/confessio-
contricio-coronavirus/](https://opusdei.org/ca-ad/article/confessio-contricio-coronavirus/) (05/04/2025)